

General | | Actualitzat el 07/04/2021 a les 07:44

Estic a l'hospital i no em deixen veure ni alletar el meu bebè

La Cèlia va patir un accident i reclama poder veure i alletar al seu nadó de dos mesos

[inicentrareport]Sóc mare de dues criatures, una de gairebé cinc anys i un bebè de dos mesos. El meu malson **va començar ara fa cinc dies**. Vaig patir un accident al carrer, em va atropellar un vehicle, anava amb el meu bebè a qui no li va passar absolutament res.

Ara mateix tinc tres fractures a la pelvis i estic **immobilitzada a l'hospital**. Fins ara he estat a dos centres, en un a la unitat de cures intensives, fins que m'han traslladat a un altre a una habitació normal.

He de dir que tot el personal sanitari que m'ha atès ha fet el possible per ajudar-me en la possible continuïtat de la lactància materna del meu nadó, cosa que agraeixo. Tot i això, amb tota la situació de la Covid, tant a la UCI com a planta jo estic sola. I sola vol dir que **encara no he pogut veure a cap dels meus fills**.

Només vaig poder rebre alguna visita ràpida de la meva parella, que és qui **ve a recollir les extraccions que faig de llet**, per poder mantenir encara que sigui una petita part de la lactància materna que estàvem duent a terme.

Ens trobem en una barrera molt gran a l'hora de poder estar amb els meus fills, sobretot amb el meu bebè, que em necessita, **necessita aquest contacte amb la seva mare**, i qui a més d'un moment per l'altre, després d'un impacte, va deixar d'estar amb mi.

Jo puc entendre que s'hagin implementat unes mesures, uns protocols i noves dinàmiques en el funcionament de les visites dels hospitals, però jo ara mateix fa cinc dies que no veig el meu nadó de dos mesos, que no el toco, que no l'abraço, i **són cinc dies eters**.

Al gran el puc veure per videoconferències, que evidentment són insuficients i no supleixen el buit que deixa la falta de contacte. Sí que es veu una voluntat de canvi, que des del sentit comú es veu com quelcom injust, però **ara per ara a molts hospitals prevalen aquests protocols a la sensibilitat**.

Això fa molt dura l'estança en un hospital, sense les persones més importants de la vida d'una mare. De la mateixa manera que quan un menor té el dret d'estar acompanyat les 24h també hauria de veure jo el meu bebè, **amb protocols, fent el que calgui mínim una vegada al dia**, que em doni una mica d'aire en aquestes hores infinites d'ingrés.

Just ahir van revisar el meu cas i han accedit a deixar-me veure la bebè avui mitja hora i divendres mitja hora més. No és com voldria, hauria de poder tenir-la amb mi. No vull que cap altra dona se senti com jo i per això vull explicar com em sento, vull alçar la veu.

Espero que el sentit comú faci que els grans directius, o qui sigui que hagi de decidir això, obrin els ulls, i no s'hagin ni de discutir ni avaluar aquests casos, perquè **estem parlant de ser una miqueta més humans i proud**.

Perquè sí, la salut física és important, però la psicològica també, i de vegades no es cuida prou.

[info]Testimoni en primera persona de la Cèlia, recollit per la periodista Alba Carreres [/info]

[ficentrareport]

[enquestaregistre]